ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

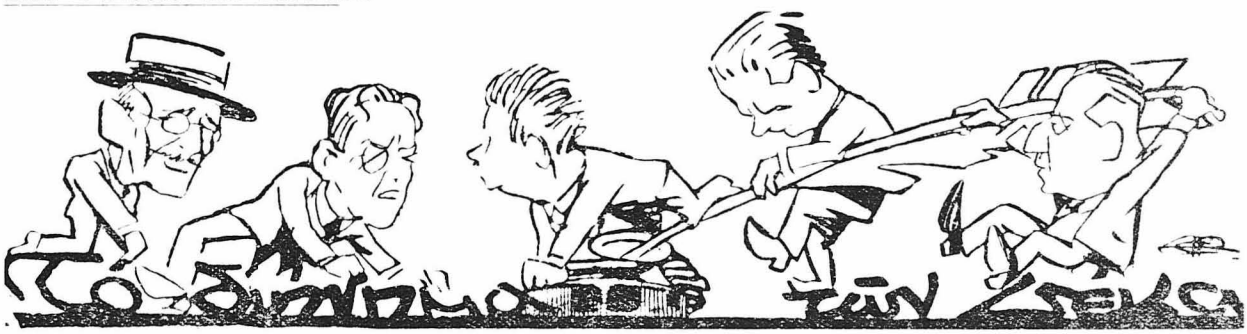

(Τὸ «Διήγημα τῶν Δέκα» τὸ ἄρχισε ἡ κ. Αἰμιλία Δάφνη. Τὸ συνέχισαν, χωρὶς συνεννόησιν μεταξύ των, διαβάσαντες μόνον τὰ προηγούμενα οἱ κ. κ. Στέφ. Δάφνης, Ι. Δεληκατερίνης, Παῦλος Νιρβάνας, Διον. Κόκκινος, Γρηγ. Ξενόπουλος, Κώστας Οὐράνης καὶ Π. Παπαχριστοδούλου. Συνεχίζει ἤδη ὁ κ. Χάρης Σταματίου. Θὰ τὸ τελειώση ὁ κ. Νικόλαος Λάσκαρης).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐφτάσαμε ! σκέπτεται ὁ Λάμπης. Καὶ μὲ θάρρος, βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του, προχωρεῖ σ' ἕναν ἐρνάτη, τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει :

— *Ἐδῶ γίνουνται τὰ ἔργα τῆς Οὔλεν ;*

— *Ἐδῶ, λέει ὁ ἐργάτης.*

— *Ἄ ! λαμπρά...*

Ὁ ἐργάτης τὸν κυτάει παράξενα.

Ὁ Λάμπης συνεχίζει :

— *Ὥστε ἐδῶ θἄναι κ' ἡ λίμνη ;*

— *Ἐδῶ...*

— *Θαυμάσια !... Μπορῶ νὰ δῶ τὸ νερό ;*

— *Τὸ νερό ;*

— *Ναί, τὸ νερό...*

— *Ποιὸ νερό ;*

— *Τὸ νερὸ τῆς λίμνης ἀδερφέ...*

— *Τὸ νερὸ τῆς λίμνης ; Χμ...*

— *Δηλαδή ; Τί θὲς νὰ πῆς ;*

— *Θέλω νὰ πῶ πὼς ὑπάρχει νερό... Δὲν τὸ βρήκαμε ἀκόμα. Δηλαδὴ δὲν τὸ μαζέψαμε ἀκόμα στὴ λίμνη...*

— *Μὲ κοροϊδεύεις ;*

— *Ὄχι δά...*

— *Ὥστε δὲν ὑπάρχει νερό ;*

— *Δὲν ὑπάρχει.*

— *Κ' ἡ Οὔλεν πού....*

— *Ἡ Οὔλεν ;... Ἐλπίζει νὰ τὸ βρῇ... Νὰ ὅλο καὶ ψάχνουμε. Ποῦ θὰ μᾶς πάῃ ; Θὰ τὸ ἀνακαλύψουμε καὶ θὰ τὸ τσακώσουμε στὸ τέλος...*

— *Μωρὲ μίλα καλά...*

— *Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἀφεντικό.*

— *Ὥστε δὲν ἔχει νερό ;*

— *Οὔτε γι' ἁγίασμα !...*

— *Παντοδύναμε !... Παναγία Παρθένος !...*

Ὁ Λάμπης αἰσθάνεται τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, τὸ φῶς του σκοτίζεται, τὸ μυαλό του θολώνει !...

— *Δὲν ὑπάρχει νερό ;... Δὲν ὑπάρχει νερό ;...*

Ὁ ἐργάτης τὸν κυττάζει μὲ λύπη.

Ποιὸς ξέρει τί φαντάζεται...

Ὁ Λάμπης κάθεται κάτω γιὰ νὰ μὴ πέσῃ, σκύβει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ ἐγκαταλείπεται στὴν ἀπελπισία του...

Τί κακοριζικιὰ ἀλήθεια !...

Τί γρουσουζιά !...

Νὰ κυνηγᾶς τὸ θάνατο καὶ νὰ σοῦ ξεφεύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια ! Αὐτὸ δὲν συνέβη ἀσφαλῶς σὲ κανένα ἄλλον θνητὸν ἐπὶ τῆς γῆς...

Ἔξαφνα ὁ Λάμπης ἀναπηδᾶ κραυγάζων σπαρακτικῶς :

— *Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ποῦφυγε ; Χίλιοι διαβόλοι !... Τί θὰ γίνω τώρα ;*

Ἡ θέσις του εἶνε πράγματι δεινή.

Πῶς θὰ κατέβῃ στὴν Ἀθήνα ;

Μέσον μεταφορᾶς δὲν ὑπάρχει ὅπως τοῦ εἶπε κι' ὁ ἐργάτης.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἀστρινοῦ φθάνει πειὰ στὸ ζενίθ.

Σηκώνεται μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια ; ρωτάει τὸν ἐργάτη :

— *Δὲν μοῦ λές ; Κανένας λάκος γεμάτος νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κοντά ; Καμμιὰ σούδα ;*

— *Ὄχι.*

— *Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !...*

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πέσῃ ὅπου δήποτε καὶ νὰ πνιγῇ. Μὰ πουθενὰ γύρω δὲν ὑπῆρχε νερό,σᾶν νὰ ἐξαφανίσθηκε μόνο του, ἀφ' ὅτου ἄρχισε νὰ τὸ ἀναζητῇ ἡ Οὔλεν...

Τί φρικτὴ κατάστασις !

Τί δεινὴ ποῦταν ἡ θέσις του !

Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα !... Κ' ἡ Ἀθήνα ; Οὔτε φαινότανε γιὰ νὰ τὴν κυττάζῃ ἀπὸ μακρὰ καὶ νὰ παρηγορηθῇ...

Οἱ ἐργάται ἄρχισαν στὸ τέλος νὰ γελᾶν μαζύ του.

— *Μὰ τί ζητοῦσες δῶ πάνω ; τὸν ρώταγαν.*

Τί νὰ τοὺς πῇ ; Ἤρθα νὰ πνιγῶ ;

Γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ συνεπῶς εἶπε, ἔτσι ἐντελῶς ἀπερίσκεπτα :

— *Ἤρθα γιὰ νερό...*

— *Νερό ; Γιὰ νὰ πιῇς ;...*

Καὶ χαμογελοῦσαν.

— *Ὄχι ἤρθα νὰ δῶ τὰ ἔργα.*

— *Ἄ ! Θᾶσαι ὑδραυλικός...*

— *Ναί.... ὑδραυλικός.*

— *Καὶ γιατὶ δὲν κρατοῦσες τὸ αὐτοκίνητο νὰ γυρίσῃς πίσω ;*

— *Νά... νά... δηλαδή... δὲν τοῦπα νὰ φύγῃ. Ἔφυγε μόνος του.*

— *Μόνος του ; Σοῦ τὴν ἔφτιασε.*

— *Ἔτσι φαίνεται...*

Ἐπὶ τέλους οἱ ἐργάτες κύτταξαν τὴ δουλειά τους. Ὁ Λάμπης ἔμεινε καὶ πάλι μόνος του...

Σκέφτηκε-σκέφτηκε καὶ στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα. Ποῦ νὰ μείνῃ κεῖ πάνω τὴ νύχτα ; Θὰ τὸν τρώγανε τὰ τσακάλια !..

Ἔκαμε λοιπὸν τὸ σταυρό του καὶ ξεκίνησε... Ποδαρόδρομο !....

Περπατοῦσε, περπατοῦσε, περπατοῦσε !... Σωστὸς περιπλανώμενος Ἰουδαῖος !... Περνοῦσε λόφους, γρασίδια, ἐρημιές. Δρόμο ἔπερνε δρόμο ἄφηνε, λυπημένος, ἀπογοητευμένος, κουρασμένος !

Μὰ ἡ Ἀθήνα ἦταν μακρυά...

Καὶ νύχτωσε....

Κι' ἀπλώθηκε γύρω σκοτάδι....

Καὶ γαύγιζαν τὰ τσοπανόσκυλα... Καὶ τρίλιζαν οἱ γρῦλλοι κ' ἡ νεροχελώνες... Καὶ χτυποῦσε ἡ καρδιά του ἀπ' τὸ φόβο του, ντὰπ-ντούπ. σᾶν ἔλικας βαπορίου !...

Καθὼς κατέβαινε σὲ μιὰ κατηφοριά, κάποιο ζωντανό, λαγός, σκατζόχοιρος, ἀγρίμι, σούρθηκε ἄξαφνα μέσα στὰ χορτάρια καὶ στὶς ἀγκαθιές...

— *Φρρρρρρρρστ !....*

Τρόμαξε ὁ Λάμπης.

Πῆγε ἡ ψυχή του στὴν... Κούλουρη, ποὺ λένε !

Τρῶλε στὶς πηλάλες !...

Ἔτρεχε, ἔτρεχε σᾶν δαιμονισμένος. Ἄκουγε τὸ χτῦπο τῆς καρδιᾶς του καὶ τοῦ φαινόταν πὼς κάποιος τρέχει ξοπίσω του νὰ τὸν φτάσῃ...

Πόσες ὧρες ἔτρεχε κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε. Εἶχαν θολώσῃ τὰ μάτια του. Εἶχε σασιάσει τὸ μυαλό του... Τέλος σωριάστηκε κάτω, χωρὶς δύναμι, ἐξαντλημένος, τσακισμένος, τελειωμένος. Εἶχε ἀποκάμει...

Πεσμένος μέσα στὶς σκόνες τοῦ δρόμου ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ χάλι τῶν ρούχων του.

Ἤτιαν σχεδὸν ἡμιπαράφρων !

Παραμέρισε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ξαπλώθηκε ἀνάσκελα, ἄπλωσε τὰ χέρια του ἀνοιχτὰ κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται κυττάζοντας τ' ἀστέρια.

Τὶ σκεφτόταν ; Τὸ χάλι του, τὴ δυστυχία του, τὶς συμφορές του !...

Κι' ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας τῆς φιλολογίας ! Μήπως δὲν ἦταν θύμα της ;

Ἄ ! τὶς ἄθλιες τὶς Μοῦσες ! Ποῦ ἦταν τώρα ποὺ αὐτὸς ὑπέφερε τόσο;

Ποῦ ἦταν ὁ Πήγασος νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἄφε-σβῦσε στὴν Ἀθήνα ;

Ἐφ' ὅσον ὅμως Πήγασος δὲν φαινόταν πουθενὰ σηκώθηκε καὶ ξεκίνησε πάλι ἀποφασισμένος νὰ φτάσῃ στὴν Κηφισσιὰ καὶ νὰ προφτάσῃ τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Περπάτησε ὧρες. Κι' ἄτυχος, καθὼς ἦταν, ἔφτασε στὴν Κηφισσιὰ σὲ δεινὸ χάλι, μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τραῖνο δὲν ὑπῆρχε... Καὶ πῆρε πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα...

Περπάτησε-περπάτησε, ξεθεώθηκε...

Κοντὰ στὸ Γηροκομεῖο μιὰ σκιὰ πρόβαλε μπροστά του, ἔπειτα δεύτερη.

— *Ἄ !... ἔσκουξε τρομαγμένος ὁ Λάμπης. Λυπηθῆτε με, δὲν ἔχω πεντάρα !...*

Λυπηθῆτε με δὲν ἔχω πεντάρα.

— *Στάσου ! πρόσταξε μιὰ φωνή.*

— *Βοήθεια !...*

— *Στάσου βλάκα !*

Στάθηκε.

Δυὸ ἄγνωστοι μὲ πολιτικὰ τὸν πλησίασαν καὶ τὸν κύτταξαν ὕποπτα. Ἔπειτα τὸν ρώτησαν :

— *Ποῦ πᾶς ;*

— *Στὴν Ἀθήνα.*

— *Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;*

(Ἀκολουθεῖ)